

6. HANDVATTEN VOOR DE PREEKBESPREKING OP WIJKRAAD en KERKENRAAD

De normale gang van zaken is als volgt:

1. Op de wijkraad breed vindt het gesprek plaats over de prediking van de eigen wijkpredikant.
2. Daarna wordt (zo nodig) door de wijkraad in smal verband gesproken over die aspecten van de prediking die in het kader van opzicht en tucht staan. Dit gebeurt zowel t.a.v. de eigen wijkpredikant als t.a.v. de andere dienstdoende predikanten.
3. Tenslotte wordt op de kerkenraad gerapporteerd over de bespreking in de wijkraden. N.a.v. die rapportage kan dan verder worden gesproken op de kerkenraad.

Wat hier volgt is een samenvatting van de artikelen van ds. C.J. de Ruijter in 'de Reformatie' jrg. 64, nr. 11 t/m 15. Het geeft de mogelijkheid om in zeer korte tijd wat aangereikt te krijgen om zinvol bezig te zijn met preekbespreking; aan de hand van het onderstaande is nl. de prediking goed 'door te lichten'. Tegelijk moet opgemerkt worden dat dit een minimum is. In de zgn. ouderlingen-map zit bijzonder goed materiaal over dit onderwerp en dat kan men alleen tot eigen schade (en daarin van de gemeente) ongelezen laten. Analyse-formulieren (bron:Steunpunt Gemeenteopbouw) zijn daar ook in aanwezig.

NB: "het toezicht op de prediking is uitdrukkelijk aan de ouderlingen opgedragen". "Zij zijn er verantwoordelijk voor dat in de preek werkelijk de stem van de Herder hoorbaar wordt". De gemeente mag van de preek verwachten dat zij is:

- onderwijzend,
- pastoraal,
- tekstgetrouw,
- actueel,
- ordelijk,
- begrijpelijk

Onderwijzend: de preek mag uitleg van moeilijkheden in de tekst niet uit de weg gaan; vermeerdering van kennis hoort daar ook bij; maar al de onderwijzende aspecten moeten gericht zijn op de verdieping van de relatie met Christus.

Pastoraal: in de preek moet het herderlijk element tot zijn recht komen. Dat gaat samen met het onderwijzende aspect; want we moeten onderwezen worden in het luisteren naar de stem van de Goede Herder. De preek moet pastoraal zijn, d.w.z. dat de preek moet vermanen en vertroosten. Die twee liggen vlak bij elkaar, ze zijn er beide nl. op gericht om de gemeente bij Christus te bewaren. Dat betekent waarschuwen tegen gevaren, bemoedigen in aanvechtingen. Jezelf kennen, je relatie met God kennen, je roeping in de wereld kennen.

Tekstgetrouw: hierbij in rekening brengen of heel de Bijbel bepreekt wordt. Wij mogen de Bijbel niet dunner maken dan God die heeft gegeven; dat betekent bijv. voldoende aandacht aan het O.T. geven. Komt al de raad Gods ter sprake en dat in de juiste verhoudingen en het juiste evenwicht?

Verder: **de tekst moet grondig worden uitgelegd!** En dan zo dat die tekst specifiek het heil van God in z'n totaliteit laat zien. Venster op het geheel van Gods werk.

Aktueel: de bijbel is aktueel omdat God daarin tot ons **spreekt**. Dus zijn we rijk met de boodschap die alle eeuwen omspannt. Zijn heil is aktueel in ons leven. De aktualiteit ligt niet in het leven om ons heen. Alleen: het Woord wordt bediend in **deze** tijd en dat moet in rekening gebracht worden. De gemeente hoort Gods Woord **vandaag**. In dit licht ook over de zgn. 'toepassing' spreken. Hoe is het eeuwige Woord van God op dit ogenblik van toepassing.

Ordelijk: er moet lijn in zitten; daarom is een thema en verdeling misschien niet onontbeerlijk, maar toch wel zeer aanbevelenswaardig. Het vraagt buitengewone begaafdheid om een ordelijk verhaal te houden, gemakkelijk te volgen, zonder een aangekondigde en herkenbare lijn. Zo ook oordelen over uit het hoofd preken.

Begrijpelijk: de hoofdlijn moet goed te volgen zijn, wat iets anders is dan een preek goed kunnen navertellen. Niet ieder hoeft **alles** even goed te kunnen volgen.